

ИЛИЯ ДЖЕРЕКАРОВ СИНТРА

chitanka.info

Срокът за изследване на планетата изтичаше. Систематизирах наблюденията и изследванията, проведени от мен и Стефан през тия два месеца. Бях доволен от постигнатото. Местните жители ни бяха приели радушно. Имахме пълна свобода да правим каквото желаем. Настаниха ни в двореца на владетеля като почетни гости. Особено ме трогваше това, че възприемаха знанията, които им предавахме, без да се съмняват в тях.

Подредих експонатите и се канех да лягам, когато един от слугите влезна с поклон при мен:

— Вика те Синтра, дъщерята на владетеля!

С удоволствие тръгнах след него. Синтра бе най-възприемчивата ми ученичка. С часове ме разпитваше за нашата планета, за живота, за обичаите... Възпитана в едно робовладелческо общество, тя не можеше да си представи много неща, привични за земните хора.

Когато влязох при нея, тя направи знак на слугата да излезе и се приближи до мен:

— Исках да говоря с теб.

Почувствувах, че в този разговор може би ще разбере най-сетне тайната на произхода ѝ. Защото тя и още стотина други местни жители рязко се отличаваха от своите събратя. По външен вид много се доближаваха до обикновените земни хора, но на всичките ми въпроси досега отговаряха само: „Такава е била волята на боговете!“.

— Кажи, Синтра! Знаеш, че нямам тайни от теб.

Тя не прие обикновения шеговит тон. Запита нервно:

— Утре ли отлитате?

Разположих се удобно и потвърдих:

— Утре. Веднага, щом изгрее слънцето, тръгваме към ракетата. Знаеш, че тя е твърде далече.

Синтра мрачно поклати глава:

— Няма да ви пуснат. Утре ще бъде голям празник.

Очите ѝ гледаха уморено, сякаш бе плакала.

— Тогава може да останем. Не е хубаво да оскърбяваме домакините.

Лицето ѝ стана безжизнено.

— Аз няма да се радвам.

Започнах да се забърквам. Винаги съм изпитвал удоволствие от ясните ѝ и умни мисли. Какво искаше да каже сега?

— Тогава ще отлетим. Не желая да си тъжна на празника.

Тя въздъхна:

— Ако отлетите, няма да има празник.

Изпитах досада от нейната непоследователност.

— Искаш да кажеш, че ние ще бъдем причината за празника?

Тя дръпна тежката завеса, загледа се в звездното небе и промълви, без да се обръща:

— Утре ще бъде моята сватба. И твоята.

Почувствувах се неловко. Наистина ние почти непрекъснато бяхме заедно, но не мислех, че ще го изтълкуват така.

Тя разбра смущението ми.

— Приятелят ти Стефан също ще се ожени. Всичко е решено.

Окончателно забъркан, казах рязко:

— Това е невъзможно! Ние не можем да останем тук. Ако не утре, в други ден ще отлетим.

Видях, че Синтра потрепери. Може би от нахлуващия нощен хлад.

— Значи ти не искаш да се ожениш за мен?

Прямият въпрос искаше прям отговор. Трябваше да кажа, че не желая, че не я обичам. Да обясня невъзможността на положението.

Но отвърнах уклончиво:

— Нас ни чакат, Синтра. Ние нямаме право да останем тук. А дори да ти обещаая, че ще се върна, ще минат много години.

Тя се опря на стената и попита:

— А ако все пак не отлетиш? Какво ще стане?

Отговорих сериозно. За себе си и за Стефан:

— Ще дойдат да ни търсят.

Тя рязко се обърна към мен:

— А ако и тези, които дойдат да ви търсят, останат тук? Завинаги!

Свих рамена.

— Ще дойдат други. Рано или късно. Ние никога не оставяме другарите си в беда.

Тя като ехо повтори:

— Никога не оставяме другарите си в беда.

Помълча малко и с горчивина продължи:

— Но те ще дойдат много късно. Нас вече няма да ни има. Ти самият си казвал колко далече е вашата звезда.

Перун бе забранил да им съобщим за звездолета с екипаж, който кръжеше в орбита около планетата.

— Не е вярно, Синтра. Ако не излетим утре, само след един ден ще дойдат да ни търсят. Те са съвсем близо.

Тя уверено изрече:

— Лъжеш!

Намръщих се недоволно:

— Няма защо да обсъждаме този въпрос. Утре отлитаме. Сватбата няма да се състои!

Синтра мълчаливо извади от една ниша някакъв предмет, внимателно увит в плат. Приличаше на неголяма кутия.

— Да вървим при вашата ракета!

Набързо събудих Стефан, взехме багажа си и тръгнахме. Съжалявах, че по този начин напускам гостоприемните домакини, но не ми се щеше да предизвиквам усложнения.

Синтра не проговаряше нито дума. Явно държеше да се запази в тайна нощното ни излизане. Може би тя обичаше някого и имаше интерес ние да отлетим по-скоро. При тази мисъл губех охотата си за полета.

Синтра мълчаливо вървеше пред нас. Не се обръщаше и не питаше нищо. Аз също мълчах. Така вървахме цялата нощ.

На разсъмване стигнахме ракетата. Синтра мълчаливо ми посочи основата ѝ. Около нея бе вдигнат насип и светлееше вода.

— Виж дали може да излети!

Стана ми весело. Нима смяташе, че ракетата е ръждясала? А може би жреците са правили заклинания срещу излитането? Доближих се и спрях. Пружиниращите опори бяха изчезнали. Дюзите бяха потопени дълбоко във водата и нещо незнайно бе почнало да разяжда дори техния свръхздрав метал. Те вече не можеха да дадат насока на струята. Десетки килограми метал бяха разтворени и изтекли в почвата.

Опитах водата — най-обикновена вода.

Стефан, почервенял, сви вежди.

— Това са бактерии. Железни, титанови, златни... Всички видове едновременно. Ето как са добивали метали за своите религиозни

обреди. А ние, глупците, ги учехме да топят руди. Един грам железни бактерии изяждат четиристотин грама желязо. Те знаят това не по-зле от нас.

Синтра мълчаливо ни наблюдаваше. Не разбираше нашия разговор.

— Убеди ли се, че няма да излетите? Жреците, веднага щом напуснахте ракетата, изляха под нея водата.

Включих предавателната станция и упорито отвърнах:

— Ще излетим. След малко ще дойде друга ракета да ни вземе.

Тя погледна изгряващото слънце.

— Не бива да чакам. Ако закъснея, ще разберат къде съм била. Взemi!

Поех покритата с плат кутия и я отвих. Вътре имаше видеоманитофон. Бях поразен. Как бе попаднал тук този чисто земен предмет?

— Откъде имаш това, Синтра?

Тя се поколеба, преди да отговори. В гласа ѝ прозираше обида.

— Ти казваш, че вие никога не откъсавате. Ти не искаш да се ожениш за мен. Това сандъче ще ти каже кога е идвала ракетата. Моята майка ми е казвала, че то знае всичко за вас.

Не разбрах нищо от несвързаните ѝ изречения.

Трескаво си припомнях изчезналите експедиции. Само една бе попаднала в този район. Преди петдесет години. Звездолетът „Титан“. Вероятно целият екипаж е слязъл на планетата и после бактериите са ги лишили от възможността да излетят обратно. Но тогава би трябвало да са още живи. Там не е имало нито един по-възрастен от четиридесет години.

Докато умувах, Стефан изтегли проводника от ракетата.

— Включи го да чуем!

Лентата зашумя, но образ не се появи. Чу се само дрезгав глас:

— ... Искате да умрем? Не разбирам защо. Ние спазихме вашите обичаи и се оженихме. Сега, когато ни се родиха деца, когато сме почти готови да съобщим на другарите си да дойдат и да донесат всичко, за което сме говорили, вие искате да ни убиете. Нима сме разгневили вашите богове?

Друг спокоен глас отвърна:

— Такъв е нашият обичай. Чужденец няма право да живее между нас. Той е длъжен да се ожени и когато му се родят деца, го убиваме. Боговете му позволяват да живее тук само чрез децата си.

Дрезгавият тон са изчисти и стана звънлив. Вероятно това бе гласът на командира Ясен:

— Нима това, което ви научихме, да добивате метали чрез водата, да правите плугове и украшения, да смятате, да живеете по-добре... Нима това не е по-силно от обичаите ви?

Слушах го с вълнение. Трудно е да възприемеш мисълта за смърт, след като толкова време си живял сред всеобщо уважение. А то не е било малко. Колко труд е трябвало, за да се уточни генетичният код и да се преодолеят различията и имунната бариера.

Спокойният глас зашепна:

— Бих ви спасил. Ако имаше поне малка вероятност да останете живи, бих ви спасил. Тежък е законът на боговете. Но нима вашите другари ще дойдат? Колко време правите този глас, който ще им съобщи къде сте? А ако избягате в джунглата, трябва да убием жените и децата ви. Те ще бъдат жени и деца на бегълци. Не искай това от мен. Ние знаем вашата храброст. Вярваме, че спокойно ще посрещнете смъртта. Ние всички ще скърбим. Нима има човек, който да не ви обича?

И отново гласът на Ясен:

— Разбирам — при всички случаи смърт. Жреците ни мразят, защото ние помагаме на всички. Създаваме равенство между вас. Имам една молба. Ти си жрец и можеш да я изпълниш. Това сандъче ще каже някога на другарите ни всичко за нас. Ще им каже, че аз допуснах грешка — позволих на всички да слязат на планетата. Нека да знаят — вината е моя. На командира!

Другият глас каза:

— Дай сандъчето. Ще го поставя в храма на Слънцето. Ако някога твоите другари дойдат, ще им го предадем. Дано тяхното отмъщение не бъде страшно.

И спокойният глас на Ясен:

— Ние никога не отмъщаваме. Затова всичко, което научихте от нас, ще служи не на боговете, а на хората!

Лентата свърши. Мълчаливо прибрах проводника. Едва сега ми стана ясно: „Титан“ е открил планетата, а бактериите са го

унищожили. Екипажът е научил местните жители на всичко, което е успял. Затова те не проявяваха учудване, когато им говорех. А приличащите на нас местни жители са потомци на убитите космонавти.

Включих преподавателя и почнах да викам:

— „Орфей“, „Орфей“! Чувате ли ме? „Орфей“, „Орфей“!

Обади се Перун.

— Чувам ви. Готови ли сте за излитане?

Ядно отговорих:

— Стана авария. Прати ракета. Подробностите после...

В този момент погледнах неподвижната като статуя Синтра и не чух отговора на Перун. Трябваше да ѝ кажа нещо.

— Благодаря ти, Синтра! Ти постъпи като истински човек. Винаги ще си спомням с добро за теб.

Тя поклати глава, а от очите ѝ потекоха сълзи.

— Ще почакам... да излетите.

Хванах ръцете ѝ. Трябваше да я успокоя. Нея. Себе си.

— Ние ще се върнем, Синтра. Ще минат само няколко години и ще се върнем.

Тя бавно се отдръпна:

— Бъди щастлив. Там... на далечната звезда.

Тръгна, но аз я спрях. Не можех да се разделя с нея така. За да кажа нещо, попитах:

— Защо направи това, Синтра?

Тя се обърна и отчаяно изплака.

— Исках... да имам... жив съпруг!

Решението дойде само. Не го обмислях. Почувствувах го.

Прегърнах я и погалих косите ѝ.

— Ще бъдеш моя съпруга, Синтра. Горее. Сред звездите.

Тя доверчиво вдигна поглед към синевата. Високо над облаците се появи светла точка.

Ракетата пристигаше.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 15-16/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.